

ผู้ป่วยจะทำความสะอาด จากหะดัษและละหมาดอย่างไร

كيف يتطهر المريض ويصلي

<ไทย - Thai - تايلاندي - Thai>

ชัยคุมุหัมมัด ศอลิหฺ อัล-อุษัยมิน

الشيخ محمد صالح العثيمين

๙๐๙

ผู้แปล: พัยซอล อับดุลฮาดี

ผู้ตรวจ: อุษมาน อิดรีส

ترجمة: فيصل عبد الهادي

مراجعة: عثمان إدريس

ผู้ป่วยจะทำความสะอาดจากหัดและหัดอย่างไร?

ผู้ป่วยจะทำความสะอาดจากหัดอย่างไร

1. ผู้ป่วยจำเป็นต้องทำความสะอาดจากหัดด้วยน้ำ ดังนั้น ให้เขาอาบน้ำสะอาดเพื่อชำระหัดเล็กและอาบน้ำวาญิบเพื่อชำระหัดใหญ่
2. หากผู้ป่วยไม่สามารถทำความสะอาดจากหัดด้วยน้ำ เนื่องจากไม่มีความสะดวก เกรงว่าอาการป่วยจะหนักยิ่งขึ้น หรืออาจทำให้ต้องใช้เวลานานกว่าอาการจะหายดี ก็ให้เขา “ ตะยัมมุ ”
3. วิธีการตะยัมมุคือ ให้เขาฝ่ามือสองข้างตบฝุ่นดินที่สะอาดหนึ่งครั้ง แล้วลูบใบหน้าด้วยฝ่ามือทั้งสอง หลังจากนั้น ให้ลูบฝ่ามือทั้งสองข้าง โดยใช้ฝ่ามือซ้ายลูบหลังมือขวาและฝ่ามือขวาลูบหลังมือซ้าย
4. หากผู้ป่วยไม่สามารถทำความสะอาดจากหัดด้วยตนเอง ก็อนุญาตให้บุคคลอื่นช่วยอาบน้ำสะอาดหรือตะยัมมุให้ได้
5. หากอวัยวะที่จำเป็นต้องทำความสะอาดมีบาดแผล ให้พยายามล้างด้วยน้ำเสียก่อน หากการล้างด้วยน้ำมีผลต่อบาดแผลก็ให้ลูบ โดยเอามือชุบน้ำให้เปียกแล้วลูบผ่านอวัยวะนั้นไป และหากการลูบอาจมีผลต่อบาดแผลอีก ก็ให้เขาตะยัมมุ
6. หากอวัยวะที่จำเป็นต้องทำความสะอาดมีผ้าพันแผลหรือเข้าเฝือก ให้ผู้ป่วยลูบบนผ้าพันแผลหรือเฝือกแทนการล้างอวัยวะส่วนนั้น และไม่จำเป็นต้องทำการตะยัมมุ เพราะการลูบได้แทนการล้างแล้ว
7. อนุญาตให้ตะยัมมุโดยตบบนกำแพงหรือสิ่งอื่นที่สะอาดที่มีฝุ่นดินเกาะ และหากกำแพงไม่ใช่ชนิดดิน ไม่อนุญาตให้ทำการตะยัมมุได้เว้นแต่จะมีฝุ่นดินเกาะอยู่
8. หากไม่ตะยัมมุกับพื้นดิน กำแพง หรือสิ่งอื่นที่มีฝุ่นดินเกาะอยู่ อนุญาตให้เขาฝุ่นไว้บนถาดหรือผ้า แล้วทำการตะยัมมุกับฝุ่นดินดังกล่าว
9. เมื่อผู้ป่วยได้ตะยัมมุเพื่อละหมาดเวลาหนึ่ง แล้วเขายังคงอยู่ในสภาพที่สะอาดนั้นจนเข้าเวลาละหมาดที่สอง ให้เขาละหมาดเวลาที่สองด้วยตะยัมมุครั้งแรกโดยไม่ต้องตะยัมมุใหม่ เพราะเขายังอยู่ในสภาพที่สะอาดและไม่มีสิ่งใดที่ทำให้ความสะอาดเป็นโมฆะ

10. ผู้ป่วยจำเป็นต้องทำความสะอาดร่างกายให้ปราศจากจากสิ่งที่เป็นละหัด หากไม่มีความสามารถ ให้เขาละหัดตามสภาพที่อำนวย การละหัดของเขาถือว่าใช้ได้และไม่ต้องละหัดชนิดใช้
11. ผู้ป่วยจำเป็นต้องละหัดด้วยเสื้อผ้าที่สะอาด หากเสื้อผ้ามีละหัดเปรอะเปื้อนจำเป็นต้องล้างหรือเปลี่ยนใช้เสื้อผ้าที่สะอาด แต่หากไม่มีความสามารถ ให้เขาละหัดตามสภาพที่อำนวย การละหัดของเขาถือว่าใช้ได้และไม่ต้องละหัดชนิดใช้
12. ผู้ป่วยจำเป็นต้องละหัด ณ สถานที่สะอาด หากสถานที่นั้นมีละหัด จำเป็นต้องทำความสะอาดหรือเปลี่ยนเป็นสถานที่สะอาดแทน หรือให้เอาสิ่งที่จะมาปู แต่หากไม่มีความสามารถ ให้เขาละหัดตามสภาพที่อำนวย การละหัดของเขาถือว่าใช้ได้และไม่ต้องละหัดชนิดใช้
13. ไม่อนุญาตให้ผู้ป่วยประวิงเวลาละหัดจนล่วงเวลาโดยอ้างเหตุผลไม่สามารถทำความสะอาด แต่ทั้งนี้ ให้เขาทำความสะอาดเท่าที่มีความสามารถและให้ละหัดในเวลา ถึงแม้ว่าบนร่างกาย เสื้อผ้า หรือสถานที่ละหัดจะมีละหัดก็ตาม ทั้งนี้หลังจากที่เขาได้พยายามทำความสะอาดมันแล้ว

ผู้ป่วยจะละหัดอย่างไร?

1. ผู้ป่วยจำเป็นต้องยื่นละหัด ถึงแม้จะยื่นในลักษณะโค้ง ฟิงกับผนัง หรือใช้ไม้เท้าพุงก็ตาม
2. หากผู้ป่วยไม่มีความสามารถยื่นละหัด ให้ละหัดในท่านั่ง และที่ดีที่สุดคือให้นั่งท่าขัดสมาธิในอิริยาบถยืนและรูกู
3. หากผู้ป่วยไม่มีความสามารถละหัดในท่านั่ง ให้ละหัดในท่านอนตะแคงโดยหันส่วนหน้าไปทางกิบลัต และการตะแคงขวานั้นดีที่สุด หากไม่สามารถหันไปทางกิบลัตได้ให้ละหัดตามสภาพอำนวย การละหัดของเขาถือว่าใช้ได้และไม่ต้องละหัดชนิดใช้
4. หากผู้ป่วยไม่มีความสามารถนอนตะแคง ก็ให้นอนหงาย โดยให้หันเท้าทั้งสองไปทางกิบลัต และทางที่ดีควรยกศีรษะขึ้นเล็กน้อยเพื่อให้หันไปทางทิศกิบลัต หากไม่มีความสามารถหันเท้าทั้งสองไปทางทิศกิบลัต ให้ละหัดตามสภาพสะดวก และไม่ต้องละหัดชนิดใช้
5. เมื่อทำการละหัด ผู้ป่วยจำเป็นต้องรูกูและสุญูด หากไม่มีความสามารถให้ค้ำับศีรษะแทนการรูกูและสุญูด โดยให้ค้ำับแทนการสุญูดต่ำกว่าการค้ำับแทนการรูกู หากมีความสามารถรูกูแต่ไม่มีความสามารถสุญูด ให้ผู้ป่วยรูกูตามปกติและค้ำับศีรษะแทนการสุญูด และหากมีความสามารถสุญูดแต่ไม่มีความสามารถรูกู ให้สุญูดตามปกติและให้ค้ำับศีรษะแทนการรูกู

6. หากผู้ป่วยไม่มีความสามารถค้ำบศีระชะแทนการรูกูและสุญูด ให้เขาทำสัญญาญนด้วยตากล่าวคือ ให้หรีตาลงเล็กน้อยแทนการรูกู และให้หรีตาลงมากกว่าเดิมแทนการสุญูด ส่วนการซี้ด้วยนิ้วตั้งที่ผู้ป่วยบางคนได้ถือปฏิบัตินั้น ไม่ถูกต้อง และฉันไม่รู้ว่ามีหลักฐานจากอัลกุรอาน สุนนะฮ์ หรือทศนะของนักวิชาการให้กระทำเช่นนั้นเลย

7. หากผู้ป่วยไม่สามารถค้ำบศีระชะหรือทำสัญญาญนด้วยตา ให้เขาละหมาดด้วยหัวใจ กล่าวคือให้กล่าวตักบิรและอ่านตามปกติ แต่ในขณะที่รูกู สุญูด ยืนจากรูกู และนั่งนั้น ให้เขานึกในใจว่ากำลังปฏิบัติอิริยาบถดังกล่าว และทุก ๆ คนนั้นจะได้รับตามที่เขาดั้งเจตนา

8. ผู้ป่วยจำเป็นต้องละหมาดในช่วงเวลาที่ถูกกำหนดและต้องปฏิบัติอย่างสุดความสามารถที่อาจกระทำได้ในละหมาด หากเขารู้สึกลำบากที่ต้องละหมาดในเวลาที่กำหนด อนุญาตให้เขาละหมาดรวมได้) โดยไม่มีการย่อ (ไม่ว่าจะเป็นการละหมาดรวมแบบ "ตักดีม" คือละหมาดอัศรีในเวลาซุฮูรี และละหมาดอิซาอ์ในเวลามัฆริบ หรือแบบ "ตะอ์ศิร" คือละหมาดซุฮูรีในเวลาอัศรีและละหมาดมัฆริบในเวลาอิซาอ์ ตามที่ผู้ป่วยสะดวกจะถือปฏิบัติ ส่วนละหมาดศุบหุไม่มีการละหมาดรวมใด ๆ ทั้งสิ้น

9. เมื่อผู้ป่วยต้องเดินทางเพื่อรักษาตัว ให้เขาย่อละหมาดที่มีจำนวนสี่หรือห้าเป็นสองหรือห้าได้ กล่าวคือ ให้เขาละหมาดซุฮูรี อัศรี อิซาอ์ สองหรือห้า จนกว่าเขาจะเดินทางกลับบ้าน ไม่ว่าจะการพำนักนั้นจะนานหรือไม่ก็ตาม

หะดีษต่าง ๆ ที่พูดถึงความสำเร็จของการป่วย ความทุกข์ยาก และการอดทนต่อสิ่งเหล่านั้น

1. จากท่านอบูฮุร็อยเราะฮ์และอบูสะอีด อัล-คุดรีเย เราะฎิยัลลอฮุอันฮูมา เล่าว่า ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«مَا يُصِيبُ الْمُسْلِمَ، مِنْ نَصَبٍ وَلَا وَصَبٍ، وَلَا هَمٍّ وَلَا حُزْنٍ وَلَا آدَى وَلَا عَمٍّ، حَتَّى الشَّوْكَةِ يُشَاكُّهَا، إِلَّا كَفَّرَ اللَّهُ بِهَا مِنْ حَطَايَاهُ»

“มุสลิมจะไม่ประสบกับความเหน็ดเหนื่อย การเจ็บป่วย ความวิตกกังวล ความเศร้าโศก ความเดือดร้อน ความหม่นหมอง หรือแม้แต่นามที่เขาโดนตำ นอกจากอัลลอฮ์จะทรงลบล้างความผิดเขาเนื่องจากสิ่งเหล่านั้นที่เขาประสบ”

[มุตตะพะกุน อะลียฮ์]

2. จากท่านอบูมัสฮูด เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ เล่าว่า ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«مَا مِنْ مُسْلِمٍ يُصِيبُهُ أَدَى مِنْ مَرَضٍ، فَمَا سِوَاهُ إِلَّا حَظَّ اللَّهُ بِهِ سَيِّئَاتِهِ، كَمَا تَحْتَظُّ الشَّجَرَةُ وَرَقَهَا»

“มุสลิมคนหนึ่งจะไม่ประสบกับความเดือดร้อน ไม่ว่าจะเจ็บไข้ได้ป่วยหรือสิ่งอื่นจากนั้น เว้นแต่อัลลอฮ์จะทรง
ลดล้างความผิดต่าง ๆ ของเขา ดังที่ต้นไม้ได้สลัดใบของมันให้ร่วงหล่น”

[มุตตะพะกุนอะลียฮฺ]

3. จากท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา เล่าว่า ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«مَا مِنْ مُصِيبَةٍ تُصِيبُ الْمُسْلِمَ إِلَّا كَفَّرَ اللَّهُ بِهَا عَنْهُ، حَتَّى الشُّوْكَةِ يُشَاكُهَا»

“มุสลิมคนหนึ่งจะไม่ประสบกับเคราะห์ภัยเว้นแต่อัลลอฮ์จะอภัยโทษเนื่องด้วยเคราะห์ภัยนั้น แม้กระทั่งจะเป็นเพียงหนามตำก็ตาม ”

[มุตตะพะกุน อะลียฮฺ]

4. จากท่านญาบิร เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ เล่าว่า ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«يَوْمَ أَهْلِ الْعَافِيَةِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حِينَ يُعْطَى أَهْلَ الْبَلَاءِ الثَّوَابَ لَوْ أَنَّ جُلُودَهُمْ كَانَتْ قُرِصَتْ فِي الدُّنْيَا بِالْمَقَارِيضِ»

“ในวันกิยามะฮฺ ผู้มีสุขภาพดีเมื่อได้เห็นผลบุญที่ผู้ประสบเคราะห์ภัยได้รับก็ปรารถนาว่าหากในโลกดุนยา
ผิวหนังของพวกเขาถูกตัดด้วยกรรไกร(เพื่อหวังในผลบุญของผู้ประสบเคราะห์ภัยได้รับ) ”

[บันทึกโดยอับต-ติรมิซียฺ , และซัยคุอัล-อัลบานียฺเห็นว่าเป็นหะดีษที่หะสัน]

เราขอวิงวอนต่ออัลลอฮฺ ขอทรงให้ผู้ป่วยมุสลิมทุกคนได้หาย แท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้ได้ยิน ผู้ทรงตอบรับ
การวิงวอนขอ

